

2020. 11. 18. Békességet hagyok néktek

János 14,27 *Békességet hagyok néktek, az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!*

A békességről szeretnék szólni. Arról a békességről, ami csak Isten gyermekeinek a kiváltsága, de amire minden embernek szüksége van.

A hívó embereknek alapvetően békességük van, mivel megbékéltek Istennel. Mert hittel befogadták Jézus Krisztust, aki által Isten békességet szerzett.

Ézs 53,5 *És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünk büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg.* Azt is kijelenti az ige, hogy Ő a mi békességünk.

Isten gyermekeinek ezért lehet egy mély belső békessége, nyugalma.

Ez a világ tele van nyugtalansággal, békétlenséggel. Az én életem is ilyen volt, egészen addig, amíg be nem fogadtam Krisztust, aki az én békességem is lett. Megtérésem után sokat jelentett számomra a fenti alapige. Volt egy ilyen ígés matrica, amit felragasztottam az autóm belső kárpitjára. De a legfontosabb az volt, hogy Krisztus az ő békességét a bensőmbé helyezte, a szívem mélyére.

Minden ember vágyik a békességre, nyugalomra. A baj az, hogy ezt a körülményektől vagy emberektől várják. Sokan menekülnek a város vad zajától, és keresik a természet közelségét, csendjét. De hiába van kívül csend és nyugalom, ha belül nincs ott az isteni békesség.

Sokan az anyagiaktól, a pénztől várják a boldogságot, a nyugalmat. És nagyon sokan el tudnák mondani, hogy ezek ideig-óráig nyújtanak valamit, de valódi nyugalmat nem adnak.

Az igében ezt olvastuk: Békességet hagyok néktek, az én békességemet adom néktek.

Milyen Krisztus békessége, amit nekünk hagyott, és nekünk adott?

Nem a körülményektől és a külső tényezőktől függ.

Olvasok egy ígérést: **Márk 4,37-41** *Akkor nagy szélvihar támadta, a hullámok pedig becsapnak a hajóba, annyira, hogy már-már megtelék. Ő pedig a hajó hátulsó részében a fejaljon aluszik vala. És fölkelték őt, és mondanak néki: Mester nem törődöl veled, hogy elveszünk? És felkelvén megdorgálta a szelet és monda a tengernek: Hallgass, némulj el! És elállt a szél, és lőn nagy csendesség. És monda nekik: Miért vagytok ilyen félénkek? Hogy van, hogy nincs hitetek? És megfélemlének nagy félelemmel, és ezt mondják vala egymásnak: Kicsoda hát ez, hogy mind a szél, mind a tenger engednek néki?*

Az Úr Jézus ott volt az övéivel a háborgó tengeren, a hajó kezdett megtelni vízzel. És mit csinált az Úr? Aludt. A tanítványokat elfogta a félelem, hogy elvesznek, elsüllyednek. Számon is kérték az Urat, hát nem törödsz velünk, hogy elveszünk? Az Úr Jézusnak pedig közben teljes nyugalma és békessége volt, és aludt. Folyamatos és mély közössége volt az Atyával, amit semmi nem tudott megzavarni.

Az én békességemet adom néktek. Ráparancsolt a szélre, a tengerre és nagy csendesség lett. Ő mindenek felett való Úr, minden őbenne teremtett, a természeti erőknek is ő az Ura.

Jó nekünk, ha teljesen rábízzuk magunkat, ha engedünk néki mindenben. Senki és semmi más nem tud megtartani rajta kívül, de Ő igen.

Lehetnek viharok, nehézségek az életünkben, amikor azt gondoljuk, hogy süllyedünk, végünk van, de ő mi békességünk, és megtartónk. Ő tudja elcsendesíteni a szívünk háborgását, és ha jónak látja a külső viharokat is. Lehetnek félelmeink, nyugtalankodhatunk sok minden felől, de az ige bátorít és int bennünket a következőre:

Fil 4,6-7 *Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgétekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. És az Istennek békessége, amely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.*

Mehetünk Istenhez a háborgó szívünkkel, a hálánkkal, a könyörgéseinkkel, kéréseinkkel, mindennel. És megtapasztaljuk Isten békességét, amely minden értelmet felül halad. Ezt munkálja Isten, amikor magához von szorosán, ahogy az egyik énekben olvashatjuk is.

Vonj közel jobban, hozzád Uram,
mind jobban, vonj engem jó szorosán,
én legyek hozzád nagyon közel:
mennyei békesség hadd rejtsen el,
mennyei békesség hadd rejtsen el!

Hála van a szívünkben az Úr Jézus Krisztusért, akiben Isten megbékélt, akit befogadhattunk és Ővele együtt a békességét is. És hirdethetjük ezt a békességet minden ember felé, akár szavakkal vagy a nélkül is.

2Kor 5,19-20 *Minthogy az Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette a világot magával, nem tulajdonítván nekik az ő bűneiket, és reánk bízta a békéltetésnek igéjét. Krisztusért járván követségben, mintha Isten kérne miáltalunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel.*

A következő igével fejezem be, és ezt kívánom minden testvérem számára, de egy kis epizódot még említek, mert ide tartozik. Tegnap este készültem ezzel az igeszolgálattal, már itt jártam az utolsó mondatnál, ennél az igénél, amit majd olvasok. Ekkor a feleségem és az egyik lányom berohantak a szobába és izgatottan mondták: Rohanjak, mert áll a víz a konyhában. Valóban úgy volt, egy kisebb csőtörés történt, de sikerült elhárítani a hibát és komolyabb kár sem keletkezett.

Hálát adtam Istennek, hogy nem történt nagyobb baj, és a békességért, amit adott, ebben a helyzetben is.

És ezzel az igével fejezem be:

2Tessz 3,16: Maga a békesség Ura, adjon nektek mindig, minden körülmények között békességet.

Az Úr legyen mindnyájatokkal! (Új ford.)

ÁMEN